

til at rejse Spørgsmaal, der kun vil fremkalde Kamp baade her paa Rigsdagen og ude i Befolkningen, og dette vilde utvivlsomt blive Tilfældet overfor de meget vidtgaende Forslag, som navnlig det ærede Medlem og hans Parti ønsker inddraget under Grundlovsforhandlingerne. Jeg synes, det har været sagt tilstrækkelig tidt, men paa den Foranledning, der er givet i Dag, mener jeg dog at burde gentage det. Det er for os Motivet til at fastholde det, som ogsaa var Venstres Stilling før Valget, og som Regeringen har udtalt: at de Ændringer, vi skal have udover, hvad der er paakrævet med Hensyn til Genforeningen med Sønderjylland, maa alle være enige om; for at vi ikke skal faa en Forfatningskamp paa nærværende Tidspunkt. Da jeg har faaet Ordet, vil jeg gøre endnu en Bemærkning, der for saa vidt knytter sig til, hvad det ærede Medlem sagde i Gaar, da han talte om, hvad man kunde være bekendt at byde Sønderjyderne, og hvad man ikke kunde være bekendt at byde dem. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem har faaet den Opfattelse, at der i Sønderjylland skulde være et Flertal, som kunde ønske enten Republik eller 21 Aars Valgretsalder eller Etkammersystem. Der foreligger mig bekendt ikke noget andet end en Udtalelse fra Sønderjydsk Arbejderforening om 21 Aars eller rettere 20 Aars Valgretsalder, men det er en meget ringe Del af Befolkningen, og man kan ikke komme og sige, at fordi der i Tyskland er indført Republik med 20 Aars Valgretsalder, vil ogsaa den Del af Sønderjylland, som forhaabentlig inden ret længe bliver genforenet med Danmark, ønske, at der ogsaa i dette Land skal være en saadan Forfatning; thi det ved vi ikke noget om. At nogen af os, saaledes som det ærede Medlem, har en saadan Opfattelse, er en Sag for sig, men man skal ikke sige, at vi ikke vil unde dem det, som de nu har faaet der nede, thi det er min Opfattelse, at det kun er et ringe Tal af dem, som har glædet sig over den Forfatningsforandring, de har faaet i Tyskland. Der er ingen Grund til at strides om dette, men jeg har dog, da det ærede Medlem i Gaar slog fast, at nu bød vi dem noget ringere, end de kunde være glade for, villet gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem i saa Henseende intet kunde vide og slet ingen Ret har til at udtale sig derom, som han gør.

Til Slutning skal jeg anbefale Forslaget til Vedtagelse. Jeg haaber, at det ikke blot i Rigsdagen, men ogsaa ude i

Befolkningen vil blive mødt med den Forstaaelse, der er en ret naturlig Følge af, at Anledningen til at foretage de Ændringer, der er Tale om, er den for vort Land saa overordentlig glædelige, at vi nu faar genforenet en Del af Sønderjylland med det øvrige Danmark, og at Befolkningen dernede snarest muligt skal have Adgang til at vælge Repræsentanter til at møde paa den danske Rigsdag.

Borghjerg: Jeg har i Gaar i Overenstemmelse med, hvad vi skriver i vor Betænkning, udtalt, at jeg synes ikke, vi kan være bekendt at byde Sønderjyderne ringere Kaar i forfatningspolitisk Henseende end dem, de nu kommer fra. Det er vort Standpunkt; derfor har vi ogsaa opstillet vort Program. Hvilke Ønsker der er dernede, kan hverken Hr. Jensen-Sønderup eller jeg nøjagtigt vide. Ved Sagens første Behandling erklærede jeg, at vi Socialdemokrater vilde være villige til at lade Spørgsmaalet gaa til en Folkeafstemning baade her i Danmark og nede i Sønderjylland, saa kunde vi se Resultatet, og saa fik Sønderjyderne den Medindflydelse, som man altid, men efter min Mening uden virkeligt Grundlag, fra den Side har hævdet, at de skulde have. Det har jeg tilbudt, men Hr. Jensen-Sønderup tog ikke imod Tilbudet. Jeg har ikke det mindste imod, at man i Forvejen spørger Sønderjyderne, hvad de helst vil, men en saadan frivillig Folkeafstemning, forinden vi afgør Sagen endeligt, har det ærede Medlem ikke villet tage imod. Der foreligger dernede fra forskellige Udtalelser. Der er saaledes Adressen fra den sønderjydske Arbejderforening — den tæller 11 000 Medlemmer, det betyder dog noget — om at faa Valgretsaldern nedsat. Der er ogsaa en Del andre Udtalelser, fra Møder, i deres Blade og paa anden Maade, hvori de sønderjydske Arbejdere og Socialdemokrater forlanger de Forfatningsændringer gennemført, som Ministeriet Zahle havde sat paa sit Program.

Den ærede Ordfører for Venstre og Højre sagde nu, at vi maatte ikke komme ind i en Grundlovskamp. Ved en Grundlovskamp forstaaer man noget frygteligt og noget langvarigt. Denne Opfattelse skyldes Befolkningens Reminiscenser fra den Estrupske Tid, men noget saadant er der aldeles ikke Tale om her. Her kan der overhovedet ikke blive Tale om nogen langvarig Grundlovskamp. . . . (Afbrydelse: Det varede dog ikke saa kort!) . . . Nej, den Gang, men det kan der ikke blive Tale